

Arrest

nr. 94 186 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 16 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2011 dienden verzoekers een zoveelste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 februari 2012 dienden verzoekers een zoveelste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard op 22 juni 2012. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. 107 220) dat verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 94 187 van 20 december 2012.

1.3. De in punt 1.1 bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 1 juni 2012 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij. Dit is de in casu bestreden beslissing, die ter kennis werd gebracht op 17 juli 2012. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door: A., A. (...) (RR (0) (...)) ° Erevan, 05.06.1970

+ T., L. (...) (RR (0) (...)) ° Erevan, 21.04.1973

+ T., S. (RR (0) (...)) ° Erevan, 18.08.1996

Nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermeide ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers onder meer de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen als volgt:

"(...) Doordat:

De Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing genomen, beschouwend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die ingevoerd werd door Meneer A. (...) en mevrouw T. (...), die genomen werd in toepassing van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als niet ontvankelijk beschouwd moest worden.

Dat om tot deze conclusie te kunnen komen, de tegenpartij zich gegrond heeft op een verslag opgesteld daar haar ambtenaar-geneesheer, de heer LIESENBORGHS;

Dat deze geneesheer vermeldt dat het hem schijnt dat de ziekte van mijn verzoeker geen reëel levensrisico voor hem meebrengt, noch voor zijn fysieke integriteit, noch de risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Terwijl :

In overweging dat artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980 vermeldt" De vreemdeling die in België verblijft en die over een identiteitsdocument beschikt en aan een ziekte lijdt in een staat dat zij zijn leven of zijn fysieke integriteit in gevaar brengt of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren, wanneer er in zijn land van herkomst, of in het land waarin hij verblijft geen

adequate behandeling bestaat, kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in het Rijk indienen, bij de Minister of zijn afgevaardigde".

Om te kunnen bepalen of de vreemdeling die deze bepaling aanvraagt aan de criteria beantwoordt, luidt het tweede lid van deze paragraaf als volgt: "De vreemdeling moet alle nuttige inlichtingen betreffende zijn ziekte overmaken. De beoordeling van het voorgenoemde risico en van de mogelijkheid tot adequate behandeling in het land van herkomst of het land waarin hij verblijft, is uitgevoerd door een ambtenaar-geneesheer die een advies over het dossier geeft.

Hij kan, indien hij het nodig beschouwt de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies vragen bij een deskundige".

Dat het hier nodig is te herinneren dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering die op de administratieve autoriteit berust alleen gaat over de plicht de verzoekende partij in te lichten over de reden die de bestreden akte bepaald hebben, met voorbehoud nochtans dat deze motivering zou beantwoorden, zelfs op impliciete maar zekere wijze, aan de belangrijkste argumenten van verzoeker.

Dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering die op de administratieve autoriteit berust het moet toelaten aan de bestemming van de beslissing de reden te kennen waarop deze gegrond zijn, zonder dat de autoriteit verplicht is de reden ervan uit te leggen;

Dat het daardoor voldoende is dat uit de beslissing de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige manier voortvloeit, om het de bestemming toe te laten de beslissing en haar rechtvaardigingen te begrijpen, om indien nodig deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep, en aan de bevoegde jurisdictie, in dit geval uw Raad, de mogelijkheid te geven zijn controle uit te oefenen;

In overweging dat na herinnering van deze beginsels, men ook moet aantonen dat de tegenpartij, de medische situatie van mijn verzoekers absoluut niet in overweging neemt en het feit dat de verschillende dokters die haar volgen, voor haar over een ziekte spreken die een reële risico voor haar leven, of haar fysieke integriteit zou kunnen betekenen bij gebrek aan een aangepaste behandeling.

In overweging dat de ambtenaar-geneesheer van de Dienst vreemdelingenzaken, in zijn medisch advies verduidelijkt dat de ziekte niet zou overeenkomen met een ziekte zoals voorzien aan §1, lid 1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ziekte die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

Dat hij uit het medisch getuigschrift dat hij gekregen heeft kan aftrekken, dat mijn verzoekster niet aan een ziekte zou lijden die een reëel risico voor haar leven of haar integriteit zou betekenen;

In overweging dat mijn verzoekster deze schatting betwist in de mate hoe zij aan tegenpartij een medisch getuigschrift getoond heeft, met vermelding dat de pathologie waaraan zij leed, een pathologie is die een reëel risico voor haar leven, of haar fysieke integriteit meebrengt indien ze niet op aangepaste manier behandeld wordt;

Dat mijn verzoekster sinds jaren aan depressie lijdt en een medicamenteuze behandeling volgt om haar blijvend angstaanvallen na te komen.

Dat de tegenpartij dit element niet in overweging neemt;

Dat het medische getuigschrift dat getoond werd door een specialist opgesteld werd;

Dat deze specialist de gezondheidstoestand van mijn verzoekster bewijst;

Dat uit hier boven genoemde elementen voortvloeit dat de genomen beslissing de bepalingen van de middelen schendt en dat men ook mag beschouwen dat er een risico bestaat in dit geval van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens.

Dat deze artikel bepaalt dat niemand aan onmenselijke of vernederende behandeling onderworpen mag worden;

Dat in verband met de verslagen die door de eigen dokters van mijn verzoekster opgesteld werden, er tot een schending van de bepalingen van de middelen besloten kan worden;

Dat het daardoor dus aangewezen is, de beslissing die aan mijn verzoekers betekend werd te vernietigen;"

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.3. De Raad begrijpt uit het betoog van verzoekers dat zij verwerende partij verwijten niet nagegaan te hebben of er een adequate behandeling bestaat in verzoekers' land van herkomst voor verzoeksters aandoening, daar waar verzoeksters artsen gewag maakten van een ziekte die een medicamenteuze behandeling noodzaakt, die bij een gebrek hieraan een reëel risico vormt voor verzoeksters leven of fysieke integriteit.

2.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 “. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 30 mei 2012 en stelt vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *“Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”*

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 30 mei 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

“(…) Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 16.05.2011 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat geen enkele van de hierin beschreven aandoeningen van direct levensbedreigende aard is.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

2.7. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling

doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt ook dat aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 30 mei 2012, valt over het feit dat *"uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit."* De bestreden beslissing vermeldt niets aangaande de vraag of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.9. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur van 30 mei 2012, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat niet nagegaan werd of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst voor de ziekte of aandoening van verzoekster, waarvan in het beoordeeld standaard medisch getuigschrift nochtans gesteld werd dat deze een blijvende medische behandeling noodzaakt en de gevolgen beschreven worden indien de behandeling wordt stopgezet. De arts-adviseur is immers blijkens zijn advies enkel nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoekster. Op grond hiervan concludeert hij: *"Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. "*

2.10. Het gegeven dat niet werd nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat dit aspect expliciet voorziet. Voor zover dient te worden begrepen dat verwerende partij van oordeel is dat aangezien verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg verzoekster niet lijdt aan een ziekte die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.11. Verwerende partij kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het advies van de arts-adviseur en betogen dat aangezien de arts-adviseur adviseert dat de aangehaalde aandoening niet overeenstemt met een ziekte zoals bedoeld in artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het advies van de arts-adviseur te volgen. Het komt de verwerende partij immers toe het gestelde in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te respecteren en zonodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten. Verwerende partij kan voorts niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan

een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

2.12. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden zij niet onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juni 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf,

ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA